

לשליחה אסור להיות עצובה

הן קיבלו על עצמן משימה מאתגרת: להיות שליחות חב"ד ולהפיץ את בשורת היהדות בכל העולם. **עד מתי הן יהיו בתפקיד? לתמיד** (או לפחות עד בוא המשיח). רגע לפני הכנס השנתי של נשות חב"ד שיתקיים החודש, **שלוש שליחות שעזבו הכל ועברו לגור הרחק מכאן מספרות על מציאות שבה לפעמים כדי להגיע למקווה צריך לטוס**

חירי בן-דוד ליווי

השליחה באלסקה | אסתי גרינברג

בת 49, נשואה ליוסי (54), אמה של מנדי (29), מושקי (27), לוי (23) ורבקי (18) וסבתא לשישה. מנדי ומושקי נשואים והצטרפו עם בני זוגם לשליחות עם הוריהם באלסקה, 23 שעות טיסה מישראל. גרים בעיר אנקורג' כבר 28 שנים, 'ובעזרת השם עד בוא המשיח'.

● איך הפכת לשליחה?
 "אני ילידת משיגן ובאתי מבית של שליחים. הכרתי את יוסי בניו יורק, גרנו שם כשנתיים ואז החלטנו להיות שליחים ועברנו לאלסקה".

● מה אתם עושים בשליחה?
 "הקהילה כאן קטנה ורחוקה ממרכזים יהודיים, ואנחנו המענה לכל מה שקשור ליהדות החל מברית ועד, לא עלינו, לסדרי הלוויה. הקמנו כאן הכל מאפס: מקווה, קמפוס שמהווה מרכז קהילתי יהודי של יהדות אלסקה (המונה כ-6,000 איש, מתוכם 3,500 באנקורג') בית חב"ד, גן ילדים מהטובים בעיר, בית כנסת, בית ספר ליהדות, מוזיאון יהודי, תלמוד תורה בימי ראשון, אירועים לקהילה כמו תנוכה במרכז העיר וסדר פסח. הפרחנו את המקום. אנשים שמגיעים לכאן מספרים שלא היה להם כל קשר לשורשיהם ודווקא כאן הם מוצאים אותם. מעולם לא עזבו את המקום בשבתות כי אנחנו היחידים

שאחראים על ענייני היהדות. אין כאן שבת בלעדינו. לפחות עכשיו כבר יש לנו את חתני שמשמש כרב בית הכנסת. לרוב חברי הקהילה אין כאן משפחה מורחבת, ולכן כולנו כאן משפחה אחת גדולה".

● ספרי על מקרה בלתי נשכח.
 "כשהגענו לכאן, היה מקווה ששלוחי הרבי בנו לפני יותר מ-40 שנה.

במשך היו בעיות עם הצבא האמריקאי ולא היה לנו מקווה, אז במשך שנתיים נשות הקהילה ססו כשלוש וחצי שעות טיסה עד סיאטל כדי לטבול. הייתה אישה אחת שפחדה מטיסות וביקשה שאלווה אותה לנהר. זה היה בקיץ, כך שזה לא היה אמור להיות כל כך גורא, אלא שברגע שהיא הייתה ממש מוכנה לטבול זינק לתוך המים מוס (אייל)".

● איך אתם מסתדרים עם החושך בהורף והימים הארוכים בקיץ?
 "כשהילדים הגדולים שלנו הגיעו לגיל מצוות והתחילו לצום, היינו נוסעים, למשל, ביי' בתמוז, למקומות מרוחקים כדי שהצום לא יהיה בלתי נגמר".

● אתם מגיעים לישראל?
 "לבדעל יש משפחה גדולה שם ואנחנו משתדלים להגיע אחת לשנתיים. כשבתנו מושקי התחתנה, הם הגיעו לכאן וזו הייתה ההתונה החסידית

הראשונה באלסקה. אם מישהו מגיע אלינו משם, אנחנו מביקשים את העוגיות הטעימות של חמותי".

● את חשה הקרבה?
 "אף פעם לא. נכון שלא תמיד קל ובהתחלה היה עוד יותר קשה, אבל זה תמיד בא ממקום של כוח".

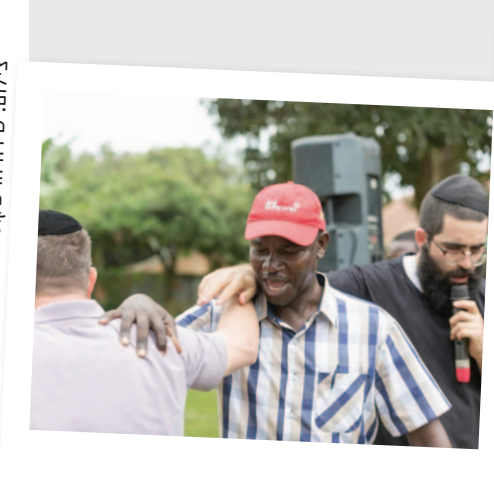
● קירוב של הילונים לדת זו אחת המטרות שלכם?
 "מטרתנו היא לא לשנות אנשים, אלא להנגיש את היופי של היהדות ליהודים ולא יהודים כאחד. בזמנו, הרבי מלובניץ' נתן לנו דולר, אמר שתפקידנו לחמם את אלסקה הקרה בחום של היהדות ובידך אותנו בהצלחה. הברכה התקיימה במלואה, כל יהודי שנמצא באזור, תייר או מקומי - יודע שיש לו כתובת, וזו המטרה".

להביא את חום היהדות לאלסקה הקפואה. משפחת גרינברג. בצילום הגדול: יוסי, בעלה של אסתי והבת רבקי

"בגלל שעות האור הארוכות בקיץ, כשהילדים הגדולים שלנו התחילו לצום ביי'ז בתמוז היינו נוסעים למקומות מרוחקים כדי שהצום לא יהיה בלתי נגמר"

צילום: שירה הרשקופ

לפעמים בא לי לא להיות אחראית על כלום, אבל אני נזכרת ביעוד שלי ומתעשתת

השליחה באוגנדה | יוכבד רסקין

בת 24, בעלת תואר בחינוך, נשואה למשה (26) ואמא של מנחם מנדל (שלוש) ושמואל (בן שנה). הגיעה לקמפלה, בירת אוגנדה לפני שנה וארבעה חודשים 'ימובן שמדובר בשליחות לכל החיים, בעזרת השם'.

● איך נראה יום בחייך?
"אני מתחילה את היום עם הבנים שלי, מתפקדת כגן לכל דבר ואפילו הקצתי לזה חדר עם אביזרים מיוחדים. במשך שעה אני מנהלת איתם בוקר יהודי, מתפללים, לומדים משהו מהמסורת היהודית, שרים, עושים יצירה שקשורה, ואז אני יכולה לשלוח בשקט את מנחם מנדל לגן הבינלאומי, על פי פסיקתו של הרב. הבנתי שהוא לא יוכל להישאר בבית ללא חברים".

"אם אני רוצה לצאת עם בעלי לאנשהו, ננקות את הראש, אין לי לאן יצאנו ללובי של מלון אבל לא היה לנו מה לאכול שם"

● במה יהודים יש באוגנדה?
"בערך 80 יהודים ישראלים שג' רים פה, והרבה מתנדבים של הסוכנות היהודית שנמצאים פה זמנית. אנחנו הנקודה היהודית של המקום. פעם בחודש אני עושה ערב לנשים היהודיות ופעם בשבוע מתקיים שיעור לגברים. כולם יודעים שאפשר לקבל מאיתנו מענה גשמי ורוחני בכל שעה ובכל דקה. בכל חג יש התארגנות מטורפת ועבודה אינטנסיבית ובשבתות אנחנו מארחים בין 15 ל-40 אורחים סביב השולחן. לפעמים יותר. כל מי שמגיע, כולל אנשי עסקים שבאים, יודע להביא לנו מזווה עם אוכל, בגלל הכשרות. אין כאן הרבה אופציות. יש לנו שירותי קייטרינג כשר. זה באחריותי, אני מכינה ומתפעלת את ההזמנות באתר".

וחצי ומאלצות אותי ללון במלון. אין לי ברירה, כי המים כאן מזוהמים. אנחנו שותים רק מים מינרליים ומבשלים במים רתוחים".

● מה הכי קשה?
"הברידות, למרות שאנחנו לא לבד. אנחנו כל הזמן ביחד. בנוסף, אם אני רוצה לצאת עם בעלי לאנשהו, מה שנקרא לנקות את הראש, אין לי לאן. יצאנו ללובי של מלון, אבל לא היה לנו מה לאכול שם. אין מסעדה, אין מקום לטייל. הגעתי עם תינוק בן חודש ורצייתי לקחת עגלה ולטייל ברחוב - לראות גינה, פארק, ואין מצב. אין כאן אפילו מדרכות. אין דבר כזה ללכת ברגל. וזה עוד במקום שנקרא פנינת אפריקה. זו ללא ספק מדינת עולם שלישי. גם הגעגועים למשפחה בישראל קשים. ולפעמים בא לי לא להיות אחראית על כלום, לא לבשל כלום ולא לשרת אחרים, אלא שירטנו אותי. זה משהו שעובר לי בראש מדי פעם, אבל אני נזכרת ביעוד שלי ומתעשתת. בבית הכ"ד שלנו יש אנרגיות טובות וזכות העבודה שלי ושל בעלי וזכות השמחה. אם האישה לא שמחה בשליחות - תתקפלו. אסור לה להיות עצובה. בהתחלה היה לי קשה וזה הורגש: האוכל היה פחות טעים והאווירה הייתה אחרת, אבל עברנו לבית אחר וילדנו בן נוסף והיום אני הכי שמחה".

● מה שמחה אותך?
"מוג האוויר טוב כל הזמן, ויותר מהכל, אני אוהבת להביא לחייהם של אנשים אור ושמחה. זו לא קלישאה. זו דרך חיים וזה היה חלום חיי. אנחנו השליחים הראשונים כאן, כל דבר שאנחנו יוצרים הוא ראשוני. אם אנחנו נוסעים לכמה זמן, למשל, לשמחה משפחתית בארץ, כולם מחכים שנחזור. בעלי מוכשר ועושה כאן דברים ענקיים. אנחנו מלאי אור רגלין ולא רואים בעיניים".

● והילדים? את חושבת שטוב להם?
"הרבי (מלובניץ', מבר"ל) אמר שחינוך ילדי השלוחים הוא על כתפיו, כלומר, הוא לוקח אחריות שהם יגדלו. רואים שאלה ילדים עם קרובה מיוחדת ומהות שונה. אני כמוזן עם אצבע על הדופק כי ראיתי מצוקות אצל ילדים של שליחים אחרים, אז אני ערנית. כשויחיתי שהגדול שלי זקוק לחברה, פניתי לרב. הילדים שלי שמחים ויש כאן כל הזמן אנשים שאוהבים אותם. הם חברים של המטיילים הישראליים, גם אם הם באים והולכים. יש כאן פחות מעשרה ילדים ששני הוריהם יהודים. מי אמר שהרבה חברים זה האידיאל? הילד שלי מאושר. בהמשך הוא אמור ללמוד בבית ספר אינטגרטיבי וזה יהיה אתגר, אבל אני מכריזה את עצמי לחשוב על היום ולא להתעסק בדאגות העתיד, להתמקד בטוב ולחשוב איך להאיר מקום נידח. אין אושר פנימי גדול מזה".

כוח העבודה זול ולכן אנחנו יכולים להרשות לעצמנו עזרה, כי לבשל בכל שבת ל-60 איש הפך לבלתי אפשרי

השליחה בווייטנאם | רחלי הרטמן

בת 36, בעלת תואר בחינוך, נשואה למנחם (37) ואמא של לוי (13), חיים (עשר), אפי (שמרונה), שרה (חמש) וישראל (שנתיים וחצי). גרה בעיר הרצ'י-מין סיטי (מרחק טיסה מצטבר של 16 שעות מישראל, כי אין טיסות ישירות). הגיעה לפני 13 שנה, "והשליחות היא לתמוך בעזרת ה'".

● תכלס, מה אתם עושים?
"יש עבודה מהבוקר עד הערב. מכיוון שלא הייתה כאן מעולם קהילה יהודית, הגענו למקום שאין בו כלום. פתחנו בית כנסת וכמוזן בית חב"ד שעובר ללא לאות. בשנים הראשונות לא היה כאן מקווה ובכל פעם שהייתי צריכה לטבול נאלצתי לטוס לסינגפור או להונג קונג, לפעמים אחרי לידה, עם תינוק בידים. אחרי שש שנים הקמנו גם מקווה מקומי. כאן, כל דבר יהודי זה אנחנו, למשל, אם צריך לשים מזוזה. בשבתות אנחנו אף פעם לא יושבים לבד: בהתחלה בישלתי לכולם עם עובדות שלא הבנתי בכלל את השפה שלהן, וזה היה פרויקט. היתרון הוא שכוח העבודה זול ולכן אנחנו יכרו לים להרשות לעצמנו עזרה, כי לבשל בכל שבת ל-60 ולפעמים ל-100 איש הפך לבלתי אפשרי. לפני ארבע שנים הביאו לכאן עוד שליח, וכימים אלה נולד להם תינוק ויש כאן ברית, אז לקחתי על עצמי את תפקיד אפיית הכיבוד. זה לא שאפשר להזמין קייטרינג. אפילו את המוהל מביאים במיוחד מישראל".

● מה הכי קשה?
"הכי קשה היה בהתחלה, להתרגל ולהקים הכל. השפה המקומית קשה מאוד וזמנו לא דיברו כאן אנגלית, אז לא הייתה לי תקשורת בסיסית. היום, אחרי שנים, אני מדברת טוב וייטנאמית. למדתי בקורסים, ברחוב ובעיקר מנהגי המוניות".

"עכשיו האתגר שלנו הוא החינוך של הילדים. אין מורות, את כל היום עם הילדים ובתוך זה צריכה למלא את השליחות שלך ואין לך ראש. פתחנו בעצמנו גן, ואנחנו מביאים כל כמה חודשים בנות מישראל שבאות ללמד את הילדים כי אין מסגרות הולמות. הבן הבכור שלנו, לוי, לומד דרך המחשב בבית ספר לייב של חב"ד שמתפקד מהצהריים בלבד. עכשיו יש כאן שני בחורים חב"דניקים שולמדים איתם, אבל אף אחד לא מבטיח שיהיו גם בהמשך. ללוי אין מה לעשות כאן, אז בשנה הבאה הוא ייסע ללמוד בישראל ואני לא רוצה אפילו לחשוב על הריחוק והגעגועים. כבר עכשיו קשה לי עם הגעגועים למשפחה ועם העובדה שאני לא נמצאת בחתונה

של אחותי או בכרית של האחייז שלי. "חוץ מזה, בניגוד למקומות אחרים שיש בהם שליחים, זו עיר משוגעת ומלאה אופנועים. מטורף לחצות את הכביש. זיהום האוויר מזועזע, אנחנו כמעט לא נמצאים ברחוב וגינה היא משהו נדיר. אם הולכים עם הילדים לגינה זה רק בבית של חברים, כדי שהיא תהיה נקייה ולא מזוהמת. בנוסף, הם ולא כאן זועזעו. אין חורף".

● ומה את אוהבת בשליחות?
"אני חברותית, אז מעניין לי להכיר כל הזמן אנשים ומספק אותי להיות שם כשביל אנשים זרים. אני משמשת בלנית המקווה ורואה בזה זכות גדולה, במיוחד כי לרוב לא מדובר בטובלות רחוקות".

● ספרי על רגע מרגש במיוחד.
"ההפקה המטורפת והמאתגרת של בר המצווה של לוי. זה היה כמו חתונה. הכנתי את כל הקינוחים לבד, ההורים שלנו הגיעו מהארץ וגם תשעה אחים שלי מתוך 15, שזה הכי לא מובן מאליו. הייתה התרגשות עצומה. גם לעשות ליל סדר עם 400 איש, עם אוכל שבשלנו בבית חב"ד והבאנו למלון, זו עוצמה שאין לתאר".

● למה את מתגעגעת בישראל?
"לאווירת יום שישי ברחוב, להכנות ולחץ שלפני שבת. כאן אני מרגישה את השבת בין קירות הבית, ומסביב הכל כל כך זר. אבל התרגלנו".

● מה שולחים לך מהארץ?
"מוצרי אפייה ומוצרים חלביים, כי בשביל חלב ישראל אנחנו נוסעים שעה מהעיר. אין לי חלב מהסופר. אנשי עסי קים מביאים לי מניו יורק כל מיני מוצרי חלב, אבל לפעמים המזווה ריק ואנחנו יכולים לחלום על ביסלי ובמבה, יוש' בים ומשועים שגיע מישוה עם חבילה. את הבשר אנחנו מקבלים בפרוצדורה

מיוחדת מבנגקוק דרך קמבודיה".
● את שואלת את עצמך למה את צריכה את זה?
"אם לא היינו חב"דניקים לא היינו כאן. זו האידיאולוגיה. אנחנו חווים ומרגישים את הכוח של הרבי. בהתחלה לא היו לי חברות והר' גשתי בדידות שאין לה סוף, אבל היום מכירים אותי, אני שגירה של היהדות ורבנית, אבל גם חברה. אני אף פעם לא לבד ואם אני מרגישה כך לרגע, אני נזכרת שהשליחות דינמית ולא נגמרת. המשפחה חששה שנהיה כאן כמו זוג על הירח, אבל היום, ברוך השם, אפילו אם יש רגע קשה, זה לא מה שהיה בעבר".

"בשביל חלב ישראל אנחנו נוסעים שעה מהעיר. את הבשר אנחנו מקבלים בפרוצדורה מיוחדת מבנגקוק דרך קמבודיה"

הרבי מלובביץ', 1981

מפגשים מרגשים. כנס שליחות חב"ד, שנערך בשנה שעברה

הכותל הניו-יורקי

החודש יתקיים בברוקלין הכנס השנתי של שליחות חב"ד מרחבי העולם

לחב"ד יש 4,700 שליחות, והן פועלות כ-100 מדינות שונות. מדי שנה הן נפגשות בכנס של ארבעה ימים המתקיים בברוקלין, ניו-יורק, סמוך לבית מדרשו של הרבי מלובביץ', מנחה מנדל שניאורסון. מועד הכנס קבוע: הוא תמיד מתחיל ביום רביעי, סמוך ליום פטירתה של הרבנית חיה מושקא שניאורסון, רעייתו של הרבי, שהייתה מורל לשליחות חב"ד והלכה לעולמה ב-1988.

במהלך הכנס נרשמים לא מעט רגעים מרגשים: למשל, אחיות שהן שליחות במדינות שונות וזוכות להיפגש, או שליחות שגדלו בברוקלין וזו ההודמנות שלהן לפגוש את משפחתן.

גולת הכותרת של הכינוס, שיתקיים השנה בין 24.1 ל-28.1, היא העלייה המשותפת לתפילה על קברו של הרבי הנמצא בשכונת קווינס, וכבר זכה לכינוי "הכותל הניו-יורקי" בגלל אלפי הפתקאות המונחות בו. השליחות מגיעות מצוירות במכתבי בקשה של תושבי המקומות שבהם הן גרות. "שליחות חב"ד הן דוגמה להעצמה נשית-יהודית", טוען הרב יוסף אהרן נוב, ראש מפעל השליחות של חב"ד בישראל. "הן עומדות בפרונט של כל בתי חב"ד לצד בעליהן השליחים, ומבטאות את הזהות הנשית שלהן במסגרת היהדות". אגב, גם בישראל פועלות כמה מאות שליחות מטעם הסדרות חב"ד, המפעילות 437 בתי חב"ד ברחבי הארץ.

כל בית חב"ד מנהל את התקציב שלו באופן עצמאי, ואחראי בעצמו לגייס הכספים. לפעמים מנצלים את כוח הקנייה של התנועה כדי להשיג מחירי עלות למוצרים כמו תנוכיות או מצות, אבל רוב התקציב נאסף בעבודה קשה של השליחים בעזרת אנשים שרוצים להיות שותפים (בתנועה משתמשים במונח "משתתפים" ולא "תורמים"). ■

בירה חיטה ישראלית משדות הדרום
מהדורה מוגבלת

תודה שתמכתם
בחקלאים

אנחנו ממשיכים לייצר לכם בירה טרייה ומעולה מחיטה ישראלית תוצרת עוטרף עזה שכל הרווחים ממכירתה ייתרמו לחקלאים.

לפרטים ורכישה חפשו "אלכסנדר עוטרף עזה" בשופרסל, בברים ובגוגל

אזהרה: מכיל אלכוהול. מומלץ להימנע משתייה מופרזת

צלם: משה פילברג